

Ajánlás

Megtanultam fenntartással közelíteni a véletlenhez, de ha hinnék benne, akkor azt mondanám, hogy csak szerencsém volt, amikor egy este a rádiót hallgatva véletlenül olyan műsorra bukkantam, amelyben Ranniero Cantalamessa atya elmélkedését közvetítették. Az elmélkedésben a szerző egyszerű s ugyanakkor lángoló szavakkal magyarázta a szegénység gazdagságát s a gazdagság szegénységét.

A gondolatok olyan világosan és szívhez szólóan követték egymást, hogy mélyen felkavartak, s megrendítettek szívem legmélyén, melyet keménnyé tett a kényelem, érzéstelenné formált az évek múlásával egyre veszélyesebbé váló, felszínes jólét.

„Milyen szegény vagyok!” – gondoltam, miután Cantalamessa atya befejezte beszédét; s milyen szegények vagyunk mi, mindannyian, akik a kereskedő fülével hallgatjuk csak a szenvedő emberiség jajkiáltását, mely elér minket távolról vagy néha éppen a szomszéd házból...

Ezeken az oldalakon Cantalamessa atya nagy erővel próbálja felébreszteni lelkiismeretünket, s arra kényszerít, hogy az emberi élet legmélyebb értelmén gondolkodjunk. Így kerülhetjük el annak veszélyét, hogy elveszünk mi magunk, s magunkkal rántsuk gyermekeinket is, és azokat, akik rólunk vesznek példát.

Szegénység

.....

Köszönjük, atya, ezt az intelmet, és hogy megosztotta velünk azt az élettapasztalatot, amely ihletője volt!

Andrea Bocelli